

Press Review

Based Istanbul, Tabitha Karp, June 2016

BASED
ISTANBUL

Eva Nielsen

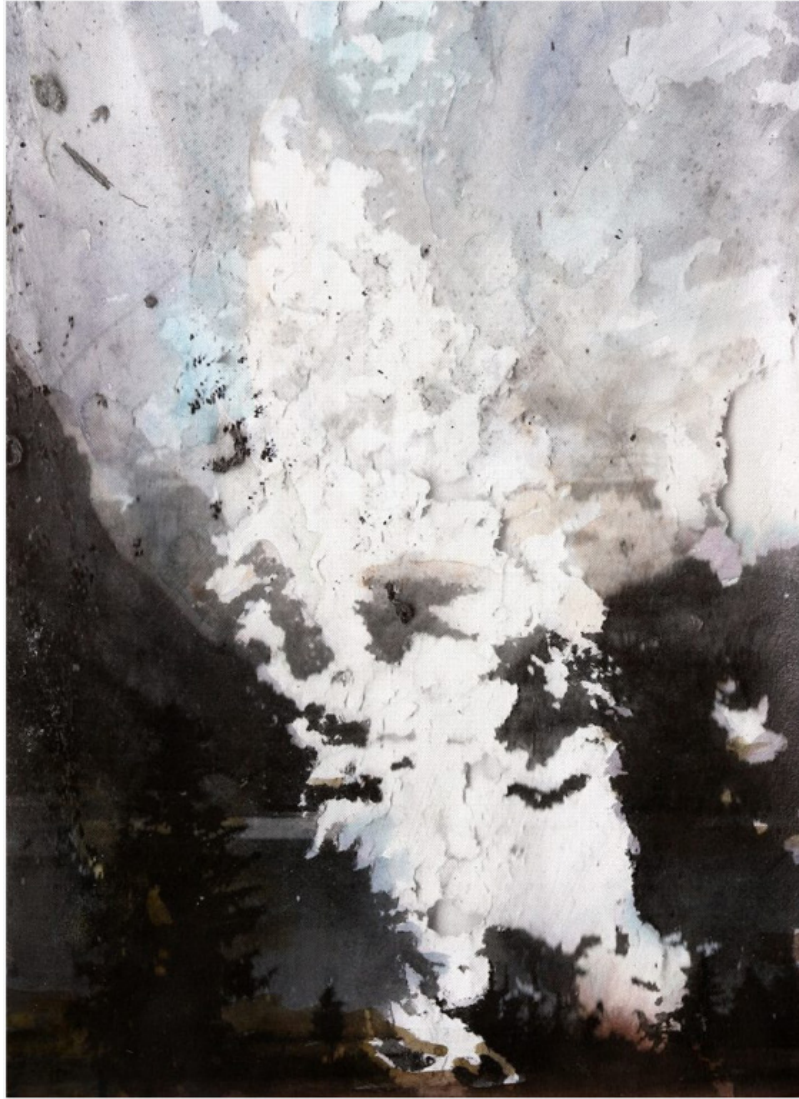
Onun resimleri çevredeki manzaralardan, arka bahçesinden Paris'in katmanlı ve zıtlıklarla dolu varoşlarından esinleniyor. İlgisi geçişken mekanlar ve bunları resmetme süreçleri üzerine odaklı. Fotoğraflar katman katman birleştiriyor ve tuvale basıyor, spektral gölgeler ve şekiller yaratıyor. Bazı işleri bahçeden alınmış ve oradaki elementlere bırakılmış; içinden maddeler geçiyor, sonra yüzey sıyrılıyor ve üstünden boyanıp kir püskürtülüyor. Her resim gökyüzünün derinliğine dair bir izlenim yaratıyor, belki de bu Eva Nielsen'un hayranlık duyduğu Flemenk sanatçıları anımsatıyor. Eski büyük Flemenk ustaların yanı sıra, David Lynch ve Hockney'i modern ilham kaynakları olarak görüyor. Eserlerinin arkasındaki bu sanatçıyı keşfediyoruz.

Bayan Nielsen, resme yaklaşımınız insanların ilk bakışta gördüklerinin ötesine geçmek için geçişken mekanları ve onların kimliğini gün yüzüne çıkarmak üzerine kurulu. Bu süreç nasıl işliyor?

Beaux-Arts'dan beri hem fotoğraf hem de resme hayranlık duyuyorum. Seçemiyorum. Bence bu önemli bir nokta. İlk başta işim için ilginç olduğunu düşündüğüm bir yer farkettim, mekanların söylecek bir şeyleri olmasına bayılıyorum ve eminim ki bu mekanların beklediğimizden çok söyleyecek şeyi var çünkü bunlar insan yapımı, insan izlerini taşıyor. Ben de ilginç bir mekan keşfettiğimde kameramla geliyorum, bazı fotoğraflar çekiyorum, çiziyorum ve sonra editliyorum, ve bir kaç fotoğraf ile bu mekan arasında iyi bir kombinasyon bulmaya çalışıyorum.

Press Review

Based Istanbul, Tabitha Karp, June 2016

Template II dessin, 2016

Eđitmenleriniz süreciniz hakkında ne dűşündü?

St Martins'de çok destekçiydiler ama Beaux Arts'da biraz çekinceli (gülüyor). Paris'te içerik üzerine ısrar ederler ve bir işi yapmadan önce eğitim sizden süreç öncesinde bir proje planmanızı ister; bazen bu entellektüel bakış açısına sahip olmak çok ilginçtir ve bazen de değildir, çünkü eseri yapmadan önce sürekli denemeniz gerekir. Londra bunun tam tersiydi, orada "önce yap, biz sonra görürüz" şeklinde bir tavır vardı. Bu bende bir şeyleri açtı ve denedim de denedim. Hem iyi hem de kötü şeyler çıkarıyorsunuz, hayat böyle. Ve sonunda bir karara varıyorsunuz.

Press Review

Based Istanbul, Tabitha Karp, June 2016

Lucito, 2015

Eserinize taşıdığınız ilk mekanı hatırlıyor musunuz?

Kesinlikle banliyödeydi. Hem Paris'te hem de Londra'da hayran kalmıştım. Araştırma yapıyordum; banliyölerin tanımlanmış mekanlar olmadığını ve bir sürü olasılığını keşfettim. Böylece arabamı aldım ve Paris'te mümkün olan her yerde banliyöleri dolaşım. Aynı şeyi Londra'da da yaptım ve bu tür mekanları Londra'da bulmak daha kolaydı; trene biniyorsunuz ve zaten oradasınız. Londra kapalı olmayan bir şehir, bir süreç içinde, bu yüzden Londra'da hala ilginç yerler bulunuyor.

Eserlerinizin belli bir fotoğrafçı veya ressamdan etkilendiğini söyler miydiniz?

Bu komik, çünkü ressamlar konusunda çok klasiğim ve Flemenk okuluna, örneğin Vermeer'in resimlerindeki gibi güzel gökyüzülerine deli oluyorum. Renkler yoğun ve zaman algısı çok güçlü.

Press Review

Based Istanbul, Tabitha Karp, June 2016

Sizce bir resim o güçlü renkler olmadan ilham verebilir mi?

Renge ve sürece ihtiyacım var. Renk, resimde önemli bir faktör. İyi bir renklendirici olmalısınız. Bu benim için çok önemli. David Lynch hakkında konuşuyorduk ve Lars Von Trier'i de çok severim, çünkü renk kullanımı onlar için de çok önemli. Bunu kullanabilmek de oldukça zor. Renk hissedilir ve örneğin Vermeer bu konuda çok iyiydi, Flemenk sanatçılar çok iyidiler; yoğun, güçlü ve oldukça kişiseldi.

Peki ailenizde bir ressamla büyüme nasıl oldu?

(Gülüyor) ah bazen komikti, bazen de hiç değildi. Onun stüdyosu benim için inanılmazdı ve oraya istediğimiz gibi girebiliyorduk. Oraya gidip çizme ve çizmenin, resmetmenin kanıtına sahip olma olasılığımız vardı. Bana çok şey öğretti, ama bazen zordu çünkü o benim babamdı ve ebeveynlerden öğrenmek her zaman zor.

Peki babanız şimdi işleriniz hakkında ne düşünüyor?

Bu komik; çünkü başlarda süreci sorguladı, "onu öyle mi yapıyorsun" gibi şeyler; ve çok şaşırması çünkü kendisi büyük tuvalle çalışmaz. Onunla bütün bunları konuşup tartıştım, ama şimdi anlıyor ve seviyor.

Eserlerinizde resmettiğiniz mekanlarla aranızda özel bağlar/ anılar var mı?

Tüm bu mekanlar, araştırma ve fotoğraflar benim için çok kişisel çünkü bu mekanları gördüm ve tüm duyularıyla hissettim. Eğer bir tanesini seçmem gerekirse evime yakın bir mekan vardı ve onu her gün görürdüm, beş yıl sonra da bir resmini yaptım.

Arkadaşlıklarınızla profesyonel hayatınız birbirine nasıl bağlı?

Bence okulda bu uzun tartışmaları yaparken kesinlikle öğretmenlerinize nazaran öğrencilerden daha çok şey öğreniyorsunuz. Hala bu tartışmalara ihtiyacım var çünkü çağdaşlarım uzun süredir işlerimi biliyor. Benden korkmadan "hayır, şunu yap ve bunu şununla karıştır" diyebiliyorlar. Artık bir sanatçı olarak izole olamayacağınızı düşünüyorum. Bir sürü bağlantımız ve farklı kimliklerimiz var, işlerimize kolektif biçimde bakabiliyoruz. Bu benim için çok önemli.

Bugün yapmak istediğiniz şeye dair en eski anınızı hatırlıyor musunuz?

Bu en başından beri çok güçlü bir histi ama ben ondan çok korkuyordum ve babam bir ressam olduğu için bunun kolay bir yol olmadığını biliyordum. "Lanet olsun, sanatçı olacağımı biliyorum ve bu çok zor olacak" diyordum.

Press Review

Based Istanbul, Tabitha Karp, June 2016

Başlarda çok farklı birşey yapmak istedim. 22 yaşımdan önce Sorbonne’da tarih ve edebiyata odaklanmaya çalıştım, ama orasının benim yerim olmadığını biliyordum. 22 yaşıma geldiğimde bir arkadaşım öldü ve hayatın ne kadar kısa olduğunu düşünüp “tamam, cesur ol ve olman gereken ressam ol,” dedim. Beaux-Arts’ı ilk denediğimde, her şey benim için açıktı, ve ressam olmak istediğimi biliyordum. Tüm bu korkuları taşımak çok ilginçti çünkü aklımda buna çok odaklıydım. Şüphe ne yapmak istediğime karar vermeden önce vardı. İşte o zaman bir takıntıya dönüştü ve bu benim için hiç sorun olmadı.

Bu takıntı hiç bitecek mi?

Hayır, kesinlikle asla!

Eserlerinizin ayrıca bir belgesel yaklaşımı da var...

Evet, öyle düşünüyorum. Örneğin bu yaz, bir ay boyunca Balkanlar’da, Makedonya’daydım, çünkü dünyanın bu bölgesinde varolan çeşitli mimari yapılar çok ilgimi çekiyor, özellikle de çok güçlü ve kudretli olan, sosyal ve politik öğelere bağlı olan vahşilik. Makedonya’daki Skopje’ye vahşiliğin başkenti deriz, bu yüzden oraya gitmek, bir sürü fotoğraf çekmek çok enteresandı. Orada bir sürü hikaye var. Yani evet, belgesel yaklaşımım var. Kendim görmeli, fotoğraflarını çekmeli, çizimler yapmalı ve o mekanda varolan bir şeyleri yakalamalıyım.

Yani bu sizin gelecek çalışmanız?

Evet, bundan üç resim yaptım ve daha da yapmak istiyorum.

Onun için yanıyorum. İnsanlar hayran kalmak istiyor, ve bu yüzden sanat olmalı, sanatı görmeliyiz. Bu çok önemli birşey.

Size göre bir sanat eseri ne zaman önemli oluyor?

Rahatsız edici olduğunda. Görüntüyü anında anlamıyorsunuz, olmuş bir şeyin önündesiniz ve onu sevip sevmediğinizi, renkte ve duyularınızda bir şeyler hissedip hissetmediğinizi, onu nasıl analiz edeceğinizi bilmiyorsunuz. Ve ben, bu kayıp olma anına bayılıyorum çünkü etrafımızdaki her şey çok rasyonel, çok hesaplı, bazen çok sanatın içinde; anlamadığınız bir şey içinde kendinizi kaybedebilirsiniz. Bu etkiye hastayım. Bir şaheseri görmek için bir müzeye gittiğinizde bu hisse kapılırsınız; tüm anahtarlar sahipsizdir. Bu özel bir andır; uyuşturucu gibi.

Press Review

Based Istanbul, Tabitha Karp, June 2016

Ve sizce günümüzde bu etkiye sahip olan çok sanatçı ve eser var mı?

Herkes için aynı değil, ama mesela arkadaşlarıma Flemek sanatını gösterdiğimde duyularına hiç bir şey olmaması mümkün değil. Bu çağdaş sanatta da var ama belki resimlerde daha önde geliyor, ve ben de bu yüzden ressam olmayı seçtim. Bir müzede bir şahesere baktığınızda, zaman süreci işlemiş oluyor; zaman eserlerde bir seçimdir. Örneğin Bouguereau isimli bir ressam vardı, kendi döneminde çok ünlüydü, çok zengin ve resimleri o kadar da harika değildi. Şimdi onun resimlerini görmüyorsunuz çünkü zaman iyi veya kötü görünen arasındaki seçimini yaptı. Ama Vermeer'e bakın, yüzyıllarca unutulmuştu ve sonra yeniden keşfedildi.